

ZESTIG

Literaire thriller

Deel 3: het aardappelmesje

LUK GYBELS

ZESTIG

Literaire thriller

Deel 3: het aardappelmesje

Copyright: Luk Gybels, Hasselt, 2018

Coverontwerp: Luk Gybels

ISBN: 9789402171273

Reacties: luk.gybels@gmail.com

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

'Pancreaskanker, een vreselijke ziekte!
Maar soms is een mens blij dat het bestaat.'

- George Verstappen

INHOUD

Jana	9
Nena	13
Gerda	15
Jana	19
Nena	23
Jana	31
Muriëlle	35
Jana	37
Nena	39
Jana	45
Nena	51
Gerda	53
Nena	55
Gerda	69
Nena	71
Muriëlle	91
Rechercheur Verstappen	93
Rechercheur Meekers	99
Corneel	103
Rechercheur Meekers	111
Rechercheur Verstappen	115
Corneel	123
Nena	129
Muriëlle	131
Nena	135
Muriëlle	139
Nena	145

JANA

Alles deint en schommelt, waggelt en schudt. Help, wat gebeurt er met me, waar ben ik? Ik kom van ver - heb ik geslapen? Ik voel me groggy, het duizelt in mijn hoofd op het moment dat alles nog feller gaat hobbelen. Ik heb het gevoel dat ik lang, héél lang geslapen heb. Een dag, twee dagen? Ik zie niets, wil me vastklampen maar dat lukt niet: mijn handen bengelen onder me, ik voel dat mijn polsen samengebonden zijn. Ik word, met mijn tere, lichte lijf, gedragen door armen: één onder mijn rug, de andere ondersteunt mijn knieën. Vreemde handen die me tegen een fors en vies ruikend lijf duwen. Tijdens het verder dalen, want ik heb de indruk dat we dat doen, klotst een malse, grote vleesmassa tegen mijn rechterkant. Een dikke buik? Als ik moeizaam mijn hoofd optil, beneveld een straffe alcoholwalm me.

Ik laat mijn hoofd opnieuw achterover hangen, die weeë zweetgeur prikkelt feller dan voordien. Niet te harden. Plots stopt het gehobbel. Zijn we onderaan een trap? Licht gehijg boven me. Van een man. Angst, diepe angst doordringt me tot in de kleinste porie. Waar ben ik? Waarom ben ik geblinddoekt, waarom geboeid? Ik ben volkomen gedesoriënteerd. Ik beef over mijn hele lichaam en ik - plots tillen die armen me omhoog en laten ze me los, zijn ze wég en hoor ik de lange ijselijke doodskreet die ik uitschreeuw terwijl ik zweef en het duurt eindeloos voor ik te pletter val. Intussen flitsen herinneringen door mijn hoofd en zie ik me thuis als olijke dreumes driftig rondfietsen op dat driewielertje van me

terwijl de snoezige collectie poppen op mijn kamer mooi op een rij staat en ik zo fier als een gieter mijn eerste communie vier terwijl mijn ouders onbekommerd lachen en mijn vriendinnetjes giechelen en een eeuwigheid later, al duurt het niet langer dan een fractie van een seconde, denk ik, val ik op een tapijt, zacht maar dik. Ik denk dat het een matras is.

Ik lig versuft op mijn buik en hou me stil. De ruimte ruikt vochtig en klam. Een kelder? Oh, wat voel ik me duizelig en zwak. Voetstappen verwijderen zich, ze klinken alsof ze terug die vele treden naar boven lopen.

Oh wat ben ik bang! Zo bang! Jana, rustig blijven meisje! spreek ik mezelf moed in. Van mijn buik rol ik mijn zij op, half op mijn rug. Mijn polsen zijn achteraan ongemeen stevig vastgebonden, ik krijg er geen beweging in. Minutenlang wrijf ik met mijn hoofd tegen die beddenzak waarop ik denk te liggen, ik blijf het doen tot ik buiten adem ben. Geen millimeter krijg ik mijn blinddoek verschoven. Ik duizel weer.

Oh wat ben ik bang. Zo bang! Ik herinner me niets meer. Of ja, toch wel. Dat ik aan het fietsen was en dat ik genoot van de blauwe lucht, de avondzon, het heerlijk zuchtje wind dat verfrissing bood. Van de vogeltjes. Het veld met de rode en blauwe bloemetjes. Ja, gele ook. Ik was helemaal alleen, ik floot, nee, ik zong, denk ik: niemand die me kon horen, geen andere fietsers te zien, zelfs geen auto. Ineens stak een bestelwagen me voorbij. Op de vuile achterraut had een vinger 'Was mij' geschreven. Die wagen stond vol met deuken, roestplekken ook. Goh, dat zoiets nog op de openbare weg mag rijden, dacht ik nog - schiet me nu weer te binnen. Zoiets blijft je bij!

Hoe die rammelkar even verderop stopte en het portier openzwaaide, op het moment ik hem bijna ingehaald had. Een bebrilde man met een onverzorgde baard gaf mij een teken om te stoppen. Door die baard leek hij een heel stuk ouder dan hij was. Ik schatte hem 18, 18 jaar. Een gezicht waarvan ik dacht dat ik het ergens vaagweg van kende, maar met de beste wil van de wereld niet kon thuisbrengen.

‘Hey kleintje, ik moet je wat vragen.’

Ik vond het raar dat hij me ‘kleintje’ noemde.

Hij zocht de weg naar de sporthal, in een dorp verderop. Ik wist hoe je daar kon geraken, maar om het uit te leggen, dat is nog wat anders. Ik zei dat dan ook.

‘Kom anders even mee om de weg te wijzen,’ zei hij dan. Hij zou mijn fiets achter in die roestbak van hem zetten.

Ik zei dat ik dat niet wilde, dat het te ver was.

Hij vroeg dan of er in mijn dorp ook een sporthal was. Ja natuurlijk, zei ik, en dat ik daar heel kort aan woonde.

‘Die is ook goed,’ zei hij dan, en hij wou mijn fiets nemen.

Ik wilde dat niet. Ik had plots felle argwaan. Al op de lagere school waarschuwden ze ons om nooit bij vreemde mannen in te stappen. Ze kunnen je ontvoeren en pijn doen, doden zelfs.

‘Je bent me toch wel een mooi, vriendelijk meisje’, zei hij dan, vleiend, ‘je kent de weg als niks en toch laat je mij mooi in de kou staan.’

Ik voelde me op mijn vingers getikt.

‘Sorry meneer,’ zei ik schuchter, en ik raadde hem aan om naar het volgende dorp te rijden en het daar nog eens te vragen.

‘Rij nou maar even mee met me, *kleintje*,’ drong hij aan. Uit de portefeuille die hij uit zijn broek gehaald had, nam hij een briefje van tien euro.

‘Hier, voor jou - om me de weg te wijzen.’

Ik denk dat ik hem vol achterdocht aanstaarde.

Na enige aarzeling grabbelde hij er twee briefjes van vijftig, jawel samen honderd euro uit die hij me aanreikte. Ik moet zeggen dat ik op dat moment echt wel even aan het twijfelen sloeg. Zoveel geld, komaan!

Maar toen merkte ik hoe vettig zijn broek wel was, vol grote vieze vlekken, en hoe onverzorgd hij er uitzag, en die auto van hem: ik vond hem een smerige, stinkende man, een engerd. Ik realiseerde me slechts nu dat ik goed schrik van hem had, ik voelde bangigheid.

Weg, snel weg hier! schoot het door mijn hoofd. Ik ging recht op de trappers staan en kwam met mijn fiets in beweging. Eindelijk!

Die man met zijn vieze bestelwagen zag ik gelukkig niet meer terug. Buiten adem arriveerde ik thuis waar ik mijn wedervaren vertelde aan Gerda, die als babysit fungeerde.

Maar wat er thuis gebeurde, vandaag, of was het gisteren, daar weet ik dus helemaal niets meer van. Zo vreemd.

Oh wat ben ik bang. Zo bang!

NENA

Als ik in Zaventem in de taxi plaatsneem, overvalt een moedeloosheid me. Met in de auto te stappen, is het alsof een hand me bij de strot grijpt. Het besef opnieuw op Belgische bodem te zijn, en weer naar mijn 'oude' leven te rijden. Een beklemming die me naar adem doet snokken. Koud zweet breek me uit, van de rompslomp, maar vooral door die hele affaire waar ik sinds kort mee zit.

Een zestigjarige man die hopeloos verliefd is op mij maar voor wie ik niets voel. Het is een bekrompen, zielige figuur. Uitgerekend hij verwijt mij een ziekelijke seksuele geest te hebben, nadat hij me goed drie weken geleden 'betraapt' heeft (het zijn zijn woorden) met het huwelijksalbum van zijn zoon in de hand. Dat had hem diep gekrenkt, en het enige wat me restte, zo vond hij tenminste toch, was die plooiën weer glad te strijken. Gladstrijken, op een behoorlijke manier dan, door hem zo vaak als mogelijk te zien voor je weet wel wat, en daarna, later in het huwelijksbootje te stappen. Zijn huwelijk was doodgebloed, maar dat ik ook nog – en nog altijd gelukkig – getrouwd was, daar sprak hij niet over. Het was in zijn ogen geen obstakel omdat het *maar* om een vrouw ging met wie ik in de echt verbonden was. Dat zag hij niet als serieus.

Hij verwijt me met zijn gevoelens te spelen, omdat ik in zijn ogen mijn gevoelens voor hem opkrop. Te gek voor woorden. Iemand, die in al zijn waanzinnige overtuiging van zijn eigen gelijk, totaal geen voelsprietten heeft voor wat er leeft bij een ander. Egocentrisch als de pest.

Hij stelt zich meer en meer dominant op, maar dan op een volkomen potsierlijke manier, stuurt me meer dan twintig berichtjes per dag, belt me op de meest ongelegen momenten op, laat de duurste bloemen bezorgen.

Natuurlijk ben ik allesbehalve mee opgezet, en dan druk ik me nog zacht uit: ik ben gewoon langzaamaan kapot aan het gaan door dat haantjesgedoe van hem. Ik heb hem te ver laten komen, dat weet ik maar al te goed. Als ik maar een fractie van een seconde iets of wat toon wat hij als een aarzeling interpreteert, is hij er altijd weer als de kippen bij om me duidelijk te maken dat ik mijn vaste benoeming zelf in de hand had. De zestigjarige Raymond Pacque is mijn schooldirecteur en chanteert me met die bevordering. Een geslepen vos is hij wel. Een gevaarlijk roofdier.

We zitten nog maar op de Brusselse ring als ik mijn vuisten bal en er een 'yes' over mijn lippen sist: ik heb, eindelijk, voor mezelf besloten om voorgoed en altijd een eind te maken aan dat wat die stalker en mijn verkrachter me de jongste tijd aandoet. Dat ik het hem eens ferm ga zeggen dat hij in het vervolg maar een hoer moet meenemen naar dat motel van hem. Voor mij is deze nachtmerrie *over and out*.

Klootzak!

Het weekje Milaan deed me goed. Ik mis ze nu al, mijn Muriëlle. Maar over een uurtje zie ik eindelijk mijn kinderen terug. Jongens, wordt dat een groot knuffelmoment!

GERDA

Ik moet huilen als de deur achter me dichtgeklapt is. De vrouwelijke cipier had nog enkele dingen gezegd, maar haar woorden gingen aan me voorbij.

Het verhoor door de twee rechercheurs zit nog altijd in mijn koude kleren. Toen ze me daarna naar hier brachten, moest ik mijn kleren uittrekken, nu draag ik een gevangenisplunje.

Wat is er toch gebeurd dat ik nu in een kleine gevangeniscel zit? De twee die me ondervroegen, hadden de grootste argwaan. De vrouw, nog een jonge, bejegende me lief, haalde zelfs koffie voor me. Enkele keren zelfs. Haar compagnon, al een wat oudere man, was een ander paar mouwen. Die sloeg enkele keren keihard op tafel, riep naar me. Waarop de jonge vrouw hem, gelukkig, tot kalmte aanmaande.

De hele avond zat ik in een soort van roes. Thuis al. In het ziekenhuis, waar ze mijn lichamelijke letsels vaststelden, zagen ze snel aan de hand van een bloedstaal door wat ik gedrogeerd was. Ergens iets chemisch, een afkorting waar ik nog nooit van gehoord had. Die man moet dat wellicht in mijn koffie gedaan hebben, daar gingen ze van uit. En toen kwam de dokter zeggen dat ik naar huis mocht.

‘Dat zal nog niet meteen voor vandaag zijn,’ lachte een van de twee, die norse man, die ook me ook de boeien omdeed.

Het politiekantoor. Hoezeer ze ook bleven doorvragen, altijd maar dezelfde vragen stelden, maar elke keer weer anders geformuleerd, het helderde in mijn hoofd niet op. Dat ik het mesje gebruikt had om aardappelen mee te schillen, of een

appel, in niets kon ik me dat herinneren. Maar wel dat ik mijn volle kracht gebruikt had om het ding in zijn lichaam te krijgen, diep zijn hartstreek in.

Of het met Nena afgesproken was dat ik de schuld op me zou nemen, en wat ze me daarvoor in de plaats beloofd had? Er was voor zover ik weet niets afgesproken. Ook niet vooraf. Er was geen plan dat ik samen met haar uitgedokterd had om hem uit de weg te ruimen. Hoe kwamen ze erbij, nooit kwam het in me op om die man, die ik niet eens kende, te doden. En waarom ik het nu dan toch wel gedaan had, vroegen ze dan. Dat ik het eigenlijk niet goed weet, antwoordde ik. Gewoon om Nena te helpen. Denk ik.

‘Dus toch om Nena te helpen in haar plannetje om de man uit de weg te ruimen.’

‘Maar nee,’ herhaalde ik tot mijn grote ergernis, ‘voor zover ik weet, was er nooit een plan.’

‘Voor zover je weet, zeg je?’

Je moet oppassen met wat je zegt, ze pakken je op elk woord. En wat me gedreven heeft, weet ik eigenlijk niet. Ik was namiddag en ook de hele avond niet in normale doen, voelde me duizelig, het ene moment weer heel goed gezind, en dan weer het gevoel ervarend alsof ik alles aankon. Maar wat het precies was, dat me zo deed voelen, weet ik niet. Dat wat ze in mijn koffie gedaan hadden. Maar daar weet ik dus niets van. Zoals ik ook geen zicht had op wat er precies gebeurd was. Ja, een ding weet ik zeker, dat ik aan slaap toe was, toen, en nu.

Daarop besloten ze het verhoor te staken. Terwijl mijn handen weer in de boeien geslagen werden, zeiden ze dat ze